

Մ Ե Ն Ո Ւ Թ Ի Ի Ն

Վրձին մը թաց կը սըրբէ արդ,
Այնքն պասկեր խուցէս մաւած.
Սրբ մը ինչպէս դասարկ է ան,
Երազներէ այրիացած:

Եւ իմ հոգին թօւնած ծաղիկ,
Կը կըծկըսի ինքն իր վրայ,
Ինձ կը թըւի թէ կը մոռնամ,
Խորն ամայիին ինքզինքն անգամ:

Բայց կը շինուի աչեւնու դէմ,
Մըշուին մէջ անարձագանգ,
Լոյսեր հագած, պասկեր մ'աղուոր
Իմ երազիս այնքան նըման:

Ձեռներուն մէջ բըռնած է ան,
Արիւնագիր սուրբ մագաղաթ,
Բառերն որուն ես զոց գիտեմ,
Իրմէն ինծի հրիսակուած:

Արցունքներու հեղեղին տակ,
Երբ կը կարդամ Դառերն հաս հաս՝
Ինձ կը քրտի թէ մինակ չեմ
Սենեակիս մէջ ամայացած:

Վրձին մ'աղուոր, հոգիին դէմ,
Կը լուսադրէ ուղի մ'անհուն
Խորին որուն կը բարձրանայ
Խաչն օրերու թեւատարած:

ՕՇԱԿԱՆ ԱՖԵՂԱՅ

